

saa vidt bagefter med mine Udtalelser herom. Jeg vilde ellers gerne slutte mig til de Udtalelser, som kom fra det ærede 23de Medlem for Hovedstaden med Hensyn til dette Punkt, idet jeg ogsaa kender noget til, at Tanken om Forsikring af mindre gode Liv er taget op paa den bedste og smukkeste Maade af de private Livsforsikringselskaber, som jeg ved har ønsket at løse den paa en saadan Maade, at de ikke skulde tjene Penge derved, men saaledes, at der virkelig skabtes Udveje ogsaa for de mindre gode Liv til at blive sikret for Fremtiden.

Gamborg: Jeg vil ogsaa gerne takke den højtærede Finansminister for Udsigten til en Forhandling om Forsikring af mindre gode Liv, hvorved Statsanstalten og vi, der i Forvejen driver den Virksomhed, velsagtens nok kan opnaa Enighed om en god Ordning.

Dernæst vil jeg bede det ærede 16de Medlem for Hovedstaden (Fraenkel) om ikke at tage Pensionsforsikringsanstalten slet saa højtidelig, som han gør. Det ærede Medlem har for 3—4 Aar siden, da vedkommende Herre var oppe hos ham, næsten garanteret ham Udødelighed, hvis han lavede Pensionsforsikringen. Det var ganske overflødig, for Pensionsforsikring har Folk kunnet tegne her i Landet paa fuldt betryggende Maade siden 1902, og Pensionsforsikringsanstaltens forskellige Tryksager bærer tydelige Vidnesbyrd om, at man allerede i 1902 har haft noget saadant herhjemme. Saa der er ikke Spor af Grund til at tage den højtideligere, end den nu en Gang er i sig selv. Jeg kan ikke se Spor af Grund til at forsinke det foreliggende Lovforslag med saadanne Forhandlinger, og jeg vil henstille til det ærede Medlem, at han opgiver at bringe denne Sag i Udvalg, efter at han har hørt, at Forhandlinger selvfølgelig kan føres. Men saa maa de rimeligvis ogsaa føres med de andre Selskaber, der arbejder for akkurat samme Formaal og paa akkurat lige saa god og tilfredsstillende Maade.

Fraenkel: At man har kunnet forsikre sig, før Pensionsforsikringsanstalten blev oprettet, naar man havde Penge til det, har jeg naturligvis vidst, men man har ikke kunnet forsikre sig til de Præmier, som man nu kan (*Gamborg*: Jo, jo!). Det tvivler jeg stærkt om, og det har jeg Grund til at tvivle om, fordi de Selskaber, der har forsøgt Pensionsforsikring, har ikke kunnet føre det igennem. Og jeg tvivler stærkt om, at det forholder

sig rigtigt, hvad den højtærede Finansminister mener, at der er Selskaber, som i Øjeblikket tegner Pensionsforsikring, i hvert Fald i nogen nævneværdig Udstrækning. Det er jo muligt, jeg tager fejl, jeg er ikke særlig forsikringskyndig, men jeg tvivler om det. Jeg kan ikke opgive at forsøge paa at faa Lovforslaget i Udvalg, for det forekommer mig, at de Paragraffer, jeg her har omtalt, rækker overordentlig vidt. Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (*Gamborg*), sagde noget om, at jeg skulde ikke tage det saa særlig højtideligt, i hvert Fald ikke højtideligere, end der var Anledning til. Det tror jeg heller ikke, jeg gør (*Gamborg*: Udødelig!). Udødelig, nej, jeg har aldrig talt om, at nogen skulde blive udødelig just paa dette Grundlag, men jeg har sagt, at hvis det blev gennemført, behøvede vedkommende ikke at udrette mere for Samfundet, han vilde derved sikre sig et smukt Eftermæle. Og det er fremdeles min Mening. Nu er denne Anstalt der, den virker fortræffeligt, og den er i fuldt Samarbejde med den Side af Samfundet, som maa være med her, hvis en Pensionsforsikring af noget Omfang skal lade sig gennemføre, nemlig Arbejdsgiverne, som skal betale Halvdelen af Præmierne. Det er ingen Forretning for Anstalten, det er en Virksomhed, som den intet har imod at afgive til Statsanstalten. Den vil ingen Penge have for at afgive den, men den ønsker, at Statsanstalten handler ud fra de Synspunkter, fra hvilke Selskabet selv med Held har søgt at gennemføre Tanken. Deri er der ikke noget mærkeligt. Det vilde være mærkeligt, om det ikke ønskede det, og det har en vis Ret til at forlange dette Ønske respekteret. Man siger, at Selskabet kan tale med Statsanstalten om Sagen senere hen. Men saa vil det være bagefter. Nu da vi har Lovforslaget i Hænde, forekommer det mig, at Øjeblikket er til, at disse Aftaler føres til en Ende, og det er mig ikke muligt at se, at det skulde behøve lang Tid. I Pensionsforsikringsanstalten er man klar til at tage Spørgsmaalet op, og Statsanstalten — ja, den arbejder jo ikke meget hurtigt, det kan man ikke beskyldte den for, men den kan dog nok ved saadan en enkelt Lejlighed sætte en Smule Fart paa, og den har dog alle de sagkyndige Mennesker og alt det herhenhørende Materiale, saa den skulde dog virkelig i Løbet af nogenlunde kort Tid kunne klargøre sig, paa hvilken Maade den eventuelt vil modtage den Forretning, som den anden Anstalt vil aflevere til den for intet, og som